

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 121.147 van 1 juli 2003
in de zaak A. 80.090/X-8408.**

In zake : de c.v. INTERCOMMUNALE HAVILAND,
die woonplaats kiest bij
Advocaten J. GHYSELS, P. FLAMEY,
kantoor houdende te 1050 BRUSSEL,
Aarlenstraat 25

tegen :

het Vlaamse Gewest,
dat woonplaats kiest bij
Advocaat Ph. DECLERCQ,
kantoor houdende te 3010 LEUVEN (KESSEL-LO),
Tiensesteenweg 271.

DE RAAD VAN STATE, Xe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat de c.v. INTERCOMMUNALE HAVILAND op 1 september 1998 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van het besluit van 2 juli 1998 van de gemachtigde ambtenaar voor ruimtelijke ordening Vlaams-Brabant waarbij haar de bouwvergunning wordt geweigerd voor het uitvoeren van wegeniswerken, waterzuivering en spaarbekken op een perceel gelegen te Meise, Boskant;

Gelet op het arrest nr. 82.574 van 30 september 1999 waarbij de schorsing van de tenuitvoerlegging van het bestreden besluit wordt bevolen en de uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten van de vordering tot schorsing wordt uitgesteld;

Gelet op het arrest nr. 90.722 van 8 november 2000 waarbij de debatten worden heropend en het door de Auditeur-generaal aangewezen lid van het Auditoraat wordt gelast met het verder onderzoek van de zaak;

Gezien het aanvullend verslag opgemaakt door Auditeur Ch. BAMPs;

Gelet op de beschikking van 20 februari 2002 die de neerlegging ter griffie van het aanvullend verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het aanvullend verslag aan partijen en gezien de regelmatig gewisselde laatste memories;

Gelet op de beschikking van 5 mei 2003 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 23 mei 2003;

Gehoord het verslag van Staatsraad G. DEBERSAQUES;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat J. GHYSELS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van Advocaat Ph. DECLERCQ, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur Ch. BAMPES;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat voor de feitelijke gegevens van de zaak kan worden verwezen naar het arrest nr. 82.574 van 30 september 1999 en naar het arrest nr. 90.722 van 8 november 2000;

Overwegende dat de verzoekende partij in de memorie van wederantwoord de ontvankelijkheid van het verzoek tot voortzetting van de verwerende partij betwist; dat zij stelt dat "de verwerende partij geen bewijs voorlegt dat het daartoe bevoegd orgaan van de bevoegde overheid binnen de wettelijke termijn beslist heeft om de voortzetting van de procedure te vragen"; dat zij verzoekt de zaak "verder te laten behandelen op grond van de versnelde procedure wegens kennelijke ontvankelijkheid van de vordering (artikel 94 van het procedurereglement)";

Overwegende dat de verwerende partij zich in de laatste memorie na het eerste verslag van het bevoegde lid van het Auditoraat aansluit bij de uiteenzetting dienaangaande in dat verslag en besluit tot de ontvankelijkheid van het verzoek tot voortzetting van de procedure;

Overwegende dat het besluit van de Regent van 23 augustus 1948 tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling administratie van de Raad van State, inzonderheid artikel 2, bepaalt dat het verzoekschrift de naam en de woning of zetel van de tegenpartij bevat; dat het koninklijk besluit van 5 december 1991 tot bepaling van de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State, inzonderheid artikel 8, een gelijkaardige bepaling bevat; dat artikel 6 van eerstgenoemd besluit en artikel 10 van laatstgenoemd besluit bepalen dat de hoofdgriffier een kopie van het verzoekschrift aan de tegenpartij stuurt; dat artikel 15bis van laatstgenoemd besluit bepaalt dat ingeval de schorsing is bevolen de verwerende partij of de partij die belang heeft een verzoek tot voortzetting van de rechtspleging kan indienen;

Overwegende dat uit de aangehaalde procedurebepalingen blijkt dat het de Raad van State is die de verwerende partij aanduidt en dat de verwerende partij niet te beslissen heeft of zij al of niet partij is in de zaak; dat het verzoek tot voortzetting van de verwerende partij behoort tot het verweer van de verwerende partij en bedoeld verzoek van de verwerende partij geen verzoekende partij maakt;

Overwegende dat uit wat voorafgaat volgt dat het verzoek tot voortzetting ontvankelijk is;

Overwegende dat in het verzoekschrift vier middelen worden aangevoerd; dat het eerste middel werd verworpen in het arrest nr. 90.722 van 8 november 2000; dat de verzoekende partij in haar laatste memorie niet langer aandringt op het tweede middel; dat zulks de afstand van dit middel inhoudt; dat enkel het derde en vierde middel beantwoord dienen te worden;

Overwegende wat de twee middelen samen betreft, dat het verzoekschrift stelt hetgeen volgt :

"DERDE MIDDEL

Schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, namelijk het beginsel dat administratieve rechtshandelingen moeten geschraagd worden door draagkrachtige motieven,

doordat het bestreden besluit ondermeer overweegt : 'Op huidig ogenblik is de site, met uitzondering van een benzinestation, onbebouwd en niet ontsloten', terwijl op een perceel, palend aan de eigendom van verzoekende partij en deel uitmakend van de voorziene industriezone, wel degelijk reeds een bedrijf is opgericht,

dat het bestreden besluit aldus bepaalde feitelijke gegevens miskent en zich op foute gegevens steunt om de bouwvergunning aan verzoekende partij te weigeren,

zodat het bestreden besluit niet wordt geschraagd door draagkrachtige motieven, wat een schending uitmaakt van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

VIERDE MIDDEL

Schending van artikel 18.7.3 van het Koninklijk Besluit van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en gewestplannen, alsmede van het gelijkheidsbeginsel en het rechtzekerheidsbeginsel,

doordat het bestreden besluit de bouwvergunning weigert omdat het litigieuze perceel zich in de reservatiestrook van de aanpalende autoweg A12 bevindt,

terwijl het vermelde artikel 18.7.3 van het Koninklijk Besluit van 28 december 1972 geen absoluut verbod inhoudt om te bouwen in een reservatiegebied,

dat de ligging van het perceel in een reservatiegebied op zich geen motief kan zijn om de bouwvergunning te weigeren, doch er hoogstens perken kunnen opgelegd worden,

en terwijl op 13 juli 1995 de Administratie Wegeniswerken wel een bouwvergunning aflevert, waarin expliciet vermeld staat dat de werken verenigbaar zijn met de bestemming voorzien in het gewestplan,

dat de diensten van verwerende partij aldus zelf erkennen dat de ligging in een reservatiegebied niet verhindert dat het project voor een industriepark wordt opgestart,

dat men als rechtsonderhorige er moet kunnen op vertrouwen dat er een zekere continuïteit zit in het beleid dat de overheid voert, teneinde de rechtszekerheid te bevorderen,

dat verwerende partij in huidig geval twee tegenovergestelde standpunten inneemt over een project dat in beide gevallen hetzelfde is,

en terwijl het Gewestplan er zich niet tegen verzet dat op het litigieuze perceel een industriepark wordt ingericht,

dat de overheid de plicht heeft de rechtsregels in acht te nemen en een degelijk beleid te voeren, teneinde het recht op rechtszekerheid te waarborgen (...),

dat verwerende partij de plicht had de bestreden beslissing te toetsen aan het geldend gewestplan, teneinde de verenigbaarheid van het voorgestelde project met de bestemmingszone na te gaan

zodat het bestreden besluit een schending inhoudt van artikel 18.7.3 van het K.B. van 28/12/1972.";

Overwegende dat de verwerende partij hierop antwoordt hetgeen volgt :

"Middel 3 :

(...)

Wanneer men de plannen ingediend door verzoekende partij gadeslaat, zijn daarop blijkbaar enige gebouwen aangemerkt als zijnde bestaande gebouwen die bestemd zijn om gesloopt te worden. De vaststelling in de motivering dat de site onbebouwd is en niet ontsloten, is dan ook pertinent.

Zelfs zo men van oordeel zou zijn dat het als een gebrekkige motivering zou moeten worden beschouwd dat de site als onbebouwd wordt bestempeld, quod certe non, dan dient opgemerkt te worden dat verzoekende partij geen enkel belang heeft bij het middel, aangezien verzoekende partij zelf van oordeel is dat bepaalde gebouwen vooreerst dienen gesloopt te worden, waarna de volledige site als onbebouwd moet worden beschouwd.

(...)

Middel 4 :

(...)

Wanneer men de bestreden beslissing naleest, merkt men dat daarin vermeld is om welke redenen (hogervermelde redenen) de aanvraag geweigerd wordt.

Blijkbaar is de aanvraag niet geweigerd omdat het perceel waarop de aanvraag betrekking heeft in een reservatiestrook ligt. Overigens wordt evenmin gemotiveerd dat er een absoluut verbod zou zijn, wel wordt er gemotiveerd waarom hic et nunc geen vergunning conform de aanvraag wordt verleend.

Ook het onderdeel over de beslissing in 1995, waaruit verzoekende partij een schending van het rechtszekerheidsbeginsel wil afleiden, is onjuist. Het beleid moet niet verstard zijn en de overheid is thans om de redenen aangehaald in het eerste middel gebonden door de bindende voorschriften van het Ruimtelijk Structuurplan Vlaanderen.

Het argument dat het geweigerde bouwwerk verenigbaar zo zijn met het gewestplan, is eveneens irrelevant. Zelfs al zou de aanvraag in overeenstemming zijn met de bestemming aangeduid op het gewestplan, dan nog is het de taak van de beslissende overheid de goede ruimtelijke ordening te beoordelen van het aangevraagde.

Dit is precies wat de beslissende overheid heeft gedaan.

(...)"

Overwegende dat de verzoekende partij als volgt repliceert :

"DERDE MIDDEL

(...)

Verwerende partij geeft zelf toe in haar memorie van antwoord dat de site niet onbebouwd is. Uit geen enkel stuk van het dossier blijkt dat verzoekende partij zou beweerd hebben dat de bestaande gebouwen zouden worden gesloopt. Zelfs indien deze gebouwen zouden worden gesloopt, doet dit niets af aan het feit dat tot op dit ogenblik er zich gebouwen bevinden op de site, in tegenstelling dat wat wordt geponeerd in de bestreden beslissing.

Trouwens verwerende partij antwoordt niet op het argument dat er zich op dezelfde site al een bedrijfsgebouw bevindt, weliswaar niet op de grond van verzoekende partij . Ook dit gegeven wordt volledig miskend door verwerende partij.

Bijgevolg is het duidelijk dat verwerende partij zich steunt op foute gegevens, waardoor het bestreden besluit is aangetast door een onwettigheid.";

(...)

VIERDE MIDDEL

(...)

Artikel 1 van het bestreden besluit stelt uitdrukkelijk dat de bouwvergunningsaanvraag geweigerd wordt omdat de werken gedeeltelijk liggen 'in de reservatiestrook van de aanpalende autoweg A12'. Verwerende partij kan dan ook onmogelijk stellen dat de aanvraag niet zou geweigerd zijn omdat het perceel in een reservatiestrook ligt (...).

Vervolgens blijkt uit het eerste middel dat verwerende partij in de bestreden beslissing zich helemaal niet kon steunen op het Ruimtelijk Structuurplan. Inderdaad kan het Ruimtelijk Structuurplan geen beoordelingsgrond vormen bij het al dan niet toekennen van een bouwvergunning conform artikel 7, §7 van het Vlaams Decreet van 24 juli 1996 houdende de ruimtelijke planning.

Ten slotte blijkt nergens uit het bestreden besluit dat verwerende partij de bouwvergunningsaanvraag zou getoetst hebben aan de goede ruimtelijke ordening. Verwerende partij verwijst enkel naar de ligging in de reservatiestrook

en naar onvoldoende ontsluitingen naar het hinterland. Geen van beide redenen betreffen echter de goede ruimtelijke ordening.";

Overwegende dat de verzoekende partij het derde en vierde middel in de laatste memorie tracht te herformuleren; dat zij daarbij enkel elementen aanvoert die zij reeds eerder had kunnen aanvoeren en die niet van openbare orde zijn; dat dit neerkomt op een nieuw middel; dat zij bovendien het met gezag van gewijsde beklede arrest nr. 90.722 van 8 november 2000 miskent waar zij terug verwijst naar het Ruimtelijk Structuurplan Vlaanderen daar waar dit arrest stelt dat het Ruimtelijk Structuurplan Vlaanderen niet de rechtsgrond is van de bestreden weigeringsbeslissing; dat de verwerende partij in de laatste memorie terecht opwerpt dat het middel enkel kan gelezen worden zoals het geformuleerd werd in het verzoekschrift tot nietigverklaring;

Overwegende dat naar luid van artikel 18, 7.3., van het koninklijk besluit van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en gewestplannen, de reservatie- en erfdienstbaarheidsgebieden de gebieden zijn waar perken kunnen worden gesteld aan de handelingen en werken, teneinde de nodige ruimte te reserveren voor de uitvoering van werken van openbaar nut, of om deze werken te beschermen of in stand te houden; dat deze bepaling de overheid weliswaar machtigt in die gebieden perken te stellen aan handelingen en werken maar dat ze op dit stuk geen absoluut verbod instelt; dat de overheid op zijn minst dient aan te geven welke plannen er met betrekking tot het gebied zijn en wat de weerslag daarvan is voor de vergoeringsaanvraag;

Overwegende dat de bestreden beslissing dienaangaande stelt dat "(d)e autoweg A12 dient omgevormd te worden tot een primaire weg type I, conform de bindende bepalingen van het Ruimtelijk Structuurplan Vlaanderen"; dat zij preciseert dat "(d)it behelst dat er een visie dient ontwikkeld voor het ganse traject, rekening houdend met de huidige en de te verwachten verkeersgeneratie per modus en dat een geheel van coherente uitvoeringsplannen dienen opgesteld die tevens rekening houden met de specificiteit en de eigenheid van de plaats"; dat zij met betrekking tot de weerslag op het bouwproject van de verzoekende partij stelt dat "(o)p huidig ogenblik (...) er geen afdoende zekerheid (bestaat) dat deze infrastructuurwerken de geplande herstructurering van de A12 niet in het gedrang brengen" en dat "(d)e goede ruimtelijke ordening (...), gelet op het potentieel in het gedrang brengen van de realisatie van werken van gewestelijk belang en een

verkeersafwikkeling op het vereiste comfortniveau, in het gedrang (wordt) gebracht"; dat hieruit volgt dat de beslissing, wat de weigering van de op- en afrit in de reservatiestrook van de A12 betreft, uiteenzet voor welk soort werk van openbaar nut de strook langs de A12 op grond van het gewestplan moet worden gereserveerd, alsook wat de weerslag daarvan is voor de vergunningsaanvraag; dat derhalve de aangehaalde bepaling niet is miskend; dat voor het overige de verzoekende partij de deugdelijkheid van dit motief niet betwist in haar inleidend verzoekschrift;

Overwegende wat de aangevoerde schending van het rechtszekerheidsbeginsel betreft, dit beginsel niet inhoudt dat de vergunningverlenende overheid haar standpunt niet zou mogen wijzigen als daar reden toe bestaat; dat de omvorming van de A12 tot primaire weg type I als een afdoende reden kan worden beschouwd; dat de verzoekende partij niet uiteenzet waaruit een schending van het gelijkheidsbeginsel zou bestaan; dat, voor zover en in de mate zij een schending van dit beginsel zou steunen op een eerdere weigering van een vergunning voor het project, dit in feite neerkomt op een schending van het rechtszekerheidsbeginsel; dat een schending van het gelijkheidsbeginsel om de hiervoor uiteengezette redenen niet kan worden aangenomen;

Overwegende dat blijkens het dispositief de weigering voor de overige wegenis, het zuiveringsstation en het spaarbekken die niet zijn gelegen in de reservatiestrook van de A12, steunt op het motief dat "verkeerskundig afdoende ontsluitingen naar het hinterland van deze bedrijvenzone (ontbreken)"; dat blijkens de overwegingen die het dispositief voorafgaan "(o)p huidig ogenblik (...) de site, met uitzondering van een benzinestation, onbebouwd en niet ontsloten (is). Het project voorziet in een grootschalige aanleg van wegenis en een middenschalige verkeersgeneratie. Op huidig ogenblik bestaat er geen afdoende zekerheid (...) dat de te verwachten verkeersgeneratie op een verkeerskundig verantwoorde wijze kan opgevangen worden door het openbare wegennet", alsook dat, wat de beoordeling van de goede ruimtelijke ordening betreft, dat deze "gelet op het potentieel in het gedrang brengen van de realisatie van werken van gewestelijk belang en een verkeersafwikkeling op het vereiste comfortniveau" in het gedrang wordt gebracht; dat uit de neergelegde plannen blijkt dat de ontsluiting van de geplande site hoofdzakelijk via de geplande op- en afrit van de A12 zou gebeuren; dat dit onderdeel van het middel in het licht van het voorgaande eveneens dient te worden verworpen; dat het niet volledig onbebouwd zijn van de site geen afbreuk doet aan de vaststelling omtrent het ontbreken van voldoende ontsluiting; dat de kritiek zich

derhalve richt tot een overtollig motief, zodat de eventuele onregelmatigheid ervan niet van die aard is om de bestreden beslissing aan te tasten; dat het middel, voor zover het zich richt tot een overtollig motief, niet dienstig kan worden ingeroepen; dat de verzoekende partij de motivering omtrent de ontsluiting in het verzoekschrift voor het overige niet betwist; dat de middelen niet gegrond zijn,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van de vordering tot schorsing en de vordering tot nietigverklaring, bepaald op 347,06 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op een juli 2003, door de Xe kamer, die was samengesteld uit :

de HH.	J. BOVIN,	wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
	G. DEBERSAQUES,	staatsraad,
	C. ADAMS,	staatsraad,
Mevr.	A. TRUYENS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. TRUYENS.

J. BOVIN.